

Sygn.akt III AUa 1664/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bohdan Bieniek (spr.)

Sędziowie: SA Maria Jolanta Kazberuk

SA Piotr Prusinowski

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2014 r. w B.

sprawy z odwołania M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 sierpnia 2013 r. sygn. akt III U 232/13

oddala apelację.

III AUa 1664/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił M. G. prawa do emerytury pomostowej, na mocy przepisów ustawy z dnia z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r., nr 237, poz. 1656).

W odwołaniu od powyższej decyzji M. G. wskazał, że powinien uzyskać emeryturę pomostową w wieku 55 lat, gdyż posiada wymagany okres pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. G. emeryturę pomostową od dnia 1 października 2012r.

Sąd ten ustalił, że odwołujący złożył wniosek o emeryturę w dniu 24 października 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 8 stycznia 2013r. odmówił mu prawa do emerytury pomostowej z powodu nieosiągnięcia wieku 60 lat. Z wyliczenia z dnia 1 stycznia 2013r. znajdującego się w aktach ZUS wynika, że wnioskodawca ma 25 lat stażu ubezpieczeniowego (23 lata, 5 miesięcy i 3 dni okresów składkowych, 12 dni nieskładkowych oraz 2 lata i 27 dni okresów uzupełniających - praca w gospodarstwie rolnym), w tym 19 lat 6 miesięcy i 7 dni okresu pracy w szczególnych warunkach. Sąd dostrzegł także, iż do akt ZUS dotyczących ustalenia kapitału początkowego załączono świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że świadectwa pracy w szczególnych warunkach zostały uwzględnione w wyliczeniu z dnia 10 stycznia 2013r. (akta ZUS, emerytura pomostowa), gdzie ustalono okres pracy w szczególnych warunkach na 19 lat, 6 miesięcy i 7 dni. W aktach sprawy (k. 15) znajduje się także kopia zaświadczenia lekarza medycyny pracy J. P. z dnia 2 sierpnia 2012r. o niezdolności do wykonywania pracy maszynisty pojazdów trakcyjnych.

Sąd Okręgowy odniósł się do art. 9 ustawy z dnia z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych. Po czym stwierdził, że wnioskodawca spełnił przewidziane w tym przepisie kryteria, tj. w dniu (...). osiągnął 55 lat, ma 19 lat 6 miesięcy i 7 dni pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych, a lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o niezdolności do wykonywania pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych. Odwołujący spełnił również pozostałe wymogi określone w art. 4 pkt 1, 4-7 ustawy o emeryturach pomostowych. Stąd należało mu przyznać prawo do emerytury pomostowej. Wniosek o taką emeryturę złożył on w październiku 2012 r., zatem prawo do świadczenia przysługuje mu od dnia 1.10.2012r. (art. 129 ust. 1 ustawy o FUS).

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 49 w zw. z art pkt 4 i w zw. z art. 9 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez uznanie przez Sąd, że wnioskodawca w dniu wejścia w życie powołanej ustawy z dnia 19.12.2008r. udowodnił co najmniej 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, w rozumieniu art. 3 ust. 3 w/w ustawy, uprawniający do przyznania prawa do emerytury pomostowej.

Apelujący organ rentowy wniósł: o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna. Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne oraz przez ich pryzmat dokonał trafnej i odpowiadającej art. 233 § 1 k.p.c. oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ustalonych okoliczności faktycznych nie negował pozwany w apelacji, wskazując jedynie na naruszenie prawa materialnego, a mianowicie przepisów ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r., nr 237, poz. 1656) w zakresie, w jakim Sąd pierwszej instancji przyznał prawo do emerytury wnioskodawcy.

Z zaprezentowaną wykładnią prawa materialnego, a przedstawioną w apelacji nie można się zgodzić. Po pierwsze, prawo do emerytury pomostowej przysługuje w myśl art. 4 w/w ustawy pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.; 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Zgodnie zaś z art. 49 w/w ustawy prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12; 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Natomiast w sprawie decydującego znaczenia nabiera wykładnia art. 9 cytowanej ustawy, bowiem dotyczy pracowników wykonujących pracę maszynistów pojazdów trakcyjnych, a taką pracę wykonywał wnioskodawca. Zgodnie z treścią przytoczonego przepisu emerytura pomostowa przysługuje maszyniście pojazdów trakcyjnych, który wykonywał pracę wymienioną w pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy, jeśli: osiągnął wiek wynoszący co najmniej 50 lat dla

kobiet i co najmniej 55 lat dla mężczyzn; ma okres pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych wymienionej w pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy, wynoszący co najmniej 15 lat, a lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Intencją ustawodawcy, ustanawiającego prawo do emerytury pomostowej było umożliwienie m.in. osobom pracującym na stanowisku maszynistów pojazdów trakcyjnych, które nie osiągnęły wieku 60 lat (mężczyźni) i którym stan zdrowia nie pozwala na kontynuowanie zatrudnienia, przejścia na emeryturę. Należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy, że praca na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych nie jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), lecz pracą w szczególnym charakterze, o której mowa w art. 3 ust. 3 tej ustawy (wyrok SN z dnia 5 października 2012r., II UK 181/12, OSNP 2013/15-16/192). Stosownie do art. 3 ust. 3 w/w ustawy prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia się sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Sąd Okręgowy dokonał w niniejszej sprawie prawidłowej oceny spornych przesłanek z art. 9 pkt 2 i 3 w/w ustawy, związanych z ustaleniem czy wnioskodawca posiada wymagany piętnastoletni okres pracy jako maszynista pojazdów trakcyjnych wymienionej w pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy oraz czy lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Należy dostrzec, że załącznik nr 2, tj. wykaz prac o szczególnym charakterze, w pkt 5 uwzględnia prace maszynisty pojazdów trakcyjnych (maszynisty instruktora, maszynisty zakładowego, maszynisty wieloczynnościowego i ciężkich maszyn do kolejowych robót budowlanych i kolejowej sieci trakcyjnej, kierowcy lokomotywy spalinowej o mocy do 300 KM, pomocnika maszynisty pojazdów trakcyjnych) i kierowników pociągów.

W drodze analogii należy wskazać regulacje prawne związane z nabyciem prawa do emerytury w warunkach szczególnych, na mocy art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) oraz ukształtowaną w tym przedmiocie judykaturę Sądu Najwyższego, zgodnie z którą prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarabkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury, wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (wyroki SN: z dnia 8.06.2011 r., I UK 393/10, LEX nr: 950426; z dnia 22 lutego 2007r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepubl.; z dnia 5 maja 2009r., I UK 4/09, Lex Nr 509022). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1.06.2010 r. (IIUK 21/10, LEX nr 619638) dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Według innego stanowiska Sądu Najwyższego z dnia 16.06.2009 r. (I UK 20/09) praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki, co wynika wprost z treści art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej, niż inni ubezpieczeni.

Osoby wykonujące prace – jak wskazuje doktryna - w wymiarze niższym niż pełny etat nie są pracownikami wykonującymi pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze także w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych, co oznacza, że nie będą mogły nabyć prawa do emerytury pomostowej z tytułu wykonywania tej pracy (J. K., J.-J. I., Prawo do emerytury. Komentarz do ustaw z orzecnictwem, Warszawa 2011 LexisNexis, s. 680.

Należy podkreślić, że organ rentowy nie kwestionował warunków, w jakich pracował wnioskodawca w spornych okresach wskazanych w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a także wymiaru świadczonej pracy. Nie negował też wykonywania przez ubezpieczonego pracy po dniu 31 grudnia 2008r. [vide świadectwo pracy na k-72]. Natomiast pozwany podniósł, że nazwa zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska tj. młodszego maszynisty nie została wymieniona w pkt 5 załącznika nr 2 do w/w ustawy. Stąd – zdaniem organu rentowego – nie można było zaliczyć pracy wykonywanej przez wnioskodawcę na stanowisku młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego do wymaganego piętnastoletniego stażu pracy o szczególnym charakterze.

Z tak sformułowanym stanowiskiem skarżącego nie można się zgodzić. Ocena, czy konkretna praca była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach nie może sprowadzać się wyłącznie do nazwy zajmowanego stanowiska, lecz powinna uwzględniać czynności faktycznie wykonywane w jej ramach. Takie stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 28 grudnia 2012 r. (III AUa 1192/12, LEX nr 1240032), Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 10 stycznia 2013 r. (III AUa 1003/12, LEX nr 1283065) oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 21 marca 2013r.(III AUa 1613/12, LEX nr 1305951).

Należy stwierdzić, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał, że wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę o szczególnym charakterze jako maszynista pojazdów trakcyjnych wymienioną w pkt 5 załącznika nr 2 do w/w ustawy przez wymagany okres 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Do tego okresu należy zaliczyć zatrudnienie na stanowisku młodszego maszynisty. Za takim rozwiązaniem przemawiają następujące okoliczności. Po pierwsze zarządzenie nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. Ministra Komunikacji z 1983 r. nr 10 poz. 77) w wykazie A dział VIII transport w pozycji 13 dookreśla prace zakładowych służb kolejowych związane z utrzymaniem ruchu pociągów. Wśród wymienionych tamże stanowisk widnieje pod pozycją 14 maszynista, starszy maszynista, młodszy maszynista pojazdu trakcyjnego (parowego, spalinowego, elektrycznego) normalnotorowego i wąskotorowego. Nie ma natomiast wymienionego obecnie w ustawie pomostowej pomocnika maszynisty. Idąc dalej warto zauważyć, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 20 kwietnia 1995r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania.(Dz. U.z 1995 r. nr 48 poz.253) w pozycji 8 operatorzy maszyn i urządzeń wymienia się stanowiska maszynistów kolejowych [831], a wśród nich maszynista lekkich pojazdów kolejowych, maszynista pojazdu trakcyjnego oraz pozostali maszyniści [poz.8310190]. W przytoczonym akcie prawnym nie widnieje stanowisko pomocnika maszynisty. Stanowisko pomocnika maszynisty pojawia się obok starszego maszynisty w Zarządzeniu Nr 106 Zarządu (...) z dnia 25 listopada 1996r. w sprawie ustalenia instrukcji o służbowych badaniach lekarskich, profilaktycznej opiece zdrowotnej i orzekaniu o zdolności do pracy pracowników (Biuletyn (...) z dnia 26.11.1996r. poz.105] w pozycjach od R 29 do R 31. Dalej rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania(Dz. U. z 2004r. nr 265 poz.2644) wprowadza do klasyfikacji pod pozycją 831104 pomocnika maszynisty pojazdu trakcyjnego. Stąd też ustawa o emeryturach pomostowych wymieniając prace maszynistów posługuje się aktualnie obowiązującą siatką pojęć. W ujęciu zaś historycznym zarówno stanowisko młodszego jest obecnie określane mianem pomocnika maszynisty. Zadaniem tych osób była pomoc maszyniście w obsłudze pojazdu, obserwacja jego pracy, szkolenie się. Stąd też wykładnia pkt 5 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych powinna obejmować opisane wyżej zmiany.

W konsekwencji osoba zatrudniona na stanowisku młodszego maszynisty pojazdów trakcyjnych jest uprawniona do emerytury pomostowej, o której mowa w załączniku nr 2 pkt 5 do ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r., nr 237, poz. 1656).

Ze świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach załączonych do akt rentowych wynika bowiem, że wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w Ł. w okresie od 1.09.1982r. do 15.12.1985r. na stanowisku młodszego maszynisty lokomotywy (wykaz A dział VIII poz. 13 pkt 7 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. (Dz. U. nr 8, poz. 43) w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Następnie był on zatrudniony w (...) Zakładach (...) w Ł. w okresie od 18.12.1985r. do 30.06.1996r. na stanowisku maszynisty lokomotywy- pomoc (wykaz A dział VIII poz. 13 pkt 9 załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 07.07.1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy Przemysłu Chemicznego i Lekkiego). Pracował także w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w Ł. w okresie 24.09.1996r.-30.06.1997r. także na stanowisku młodszego maszynisty (wykaz A dział VIII poz. 13 pkt 7 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r.). Wnioskodawca pracował również w (...) S.A. Zakład (...) w B. w okresie 12.12.1973r. - 31.12.1980r. na stanowisku młodszego maszynisty pojazdów trakcyjnych par. II klasy, co potwierdza zaświadczenie z dnia 7.10.2012r.

Wnioskodawca zarówno przed Sądem Okręgowy jak i Sądem Apelacyjny stwierdził rzeczowo, że jako młodszy maszynista wykonywał tę samą rodzajowo pracę co maszynista pojazdów trakcyjnych. Był przy tym bardziej narażony na niebezpieczeństwo w pracy, niż maszynista, gdyż miał dodatkowy obowiązek przypinania lokomotywy do wagonów. De facto stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał obowiązki o szczególnym charakterze maszynisty pojazdów trakcyjnych.

Wbrew stanowisku organu rentowego, wnioskodawca spełnił również przesłankę, o której mowa w art. 9 ust. 3 w/w ustawy, gdyż posiada orzeczenie lekarza medycyny pracy z dnia 2.08.2012r. o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych. Wnioskodawca nie miał przy tym obowiązku wykazania, że pozostawał niezdolny do pracy na tym stanowisku, po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 30 czerwca 1997r., tj. od dnia 1 lipca 1997r. do dnia 1 sierpnia 2012r. Wspomniany przepis nie zawiera bowiem warunku kiedy powinna wystąpić niezdolności do wykonywania prac na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych wskazywana w orzeczeniu lekarza medycyny pracy.

Należy powtórzyć za Sądem Najwyższym, że warunek określony w art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych spełnia ubezpieczony, który legitymuje się orzeczeniem lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych, niezależnie od tego, czy niezdolność ta powstała w okresie wykonywania pracy w szczególnym charakterze, czy też po ustaniu tego zatrudnienia (wyrok SN z dnia 7 lutego 2012 r., I UK 276/11, OSNP 2013/9-10/113). Dodatkowo warto wskazać na wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 maja 2013 r. (III AUa 900/12, LEX nr: 1315707), zgodnie z którym literalne brzmienie art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, nie uprawnia do wniosku, że orzeczenie lekarza medycyny pracy stwierdzające niezdolność do wykonywania pracy ma być jedną z podstawowych przesłanek rozwiązania stosunku pracy, co z kolei przemawiać ma za tym, iż winno być one wydane przed dniem ustania zatrudnienia. W przepisie tym bowiem mówi się tylko i wyłącznie o orzeczeniu lekarza medycyny pracy o niezdolności do wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w pkt 4-12 załącznika nr 1 do ustawy. Tak więc powoływany przepis nie wskazuje, z jakiej daty pochodzić ma przedmiotowe orzeczenie lekarskie, nie mówiąc już o tym, że nie przewiduje także, iż ma ono niejako warunkować rozwiązanie stosunku pracy (inna rzecz, że przepisy kodeksu pracy nie przewidują wprost takiego trybu ustania zatrudnienia, co w każdym przypadku nastroczałoby trudności w odczytywaniu intencji pracodawcy co do prawdziwej przyczyny rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę nawet w sytuacji legitymowania się przez niego uprzednim orzeczeniem lekarskim o niezdolności do pracy na danym stanowisku). Zakładając racjonalność ustawodawcy, który nawet w art. 4 pkt 7 omawianej regulacji prawnej nie określił przyczyn rozwiązania stosunku pracy, należy przyjąć, iż orzeczenie lekarza medycyny pracy o niezdolności

do wykonywania prac w szczególnych warunkach jako jedna z przesłanek nabycia prawa do emerytury pomostowej, może być wydane w każdym czasie, w tym więc także po rozwiązaniu stosunku pracy.

W realiach niniejszej sprawy należy podkreślić, że odwołujący był niezdolny do pracy na stanowisku maszynisty pojazdu trakcyjnego, co spójnie wynikało z orzeczenia lekarza medycyny pracy z dnia 2.08.2012r. oraz dokumentacji medycznej załączonej do akt niniejszej sprawy (k. 35 – 39).

Mając na uwadze powyższe, należało przyjąć, za Sądem Okręgowym, że wnioskodawca nabył prawo do emerytury pomostowej, gdyż spełnił wszystkie wymagane do uzyskania tego prawa przesłanki, w tym faktycznie stale i w pełnym wymiarze pracował na stanowisku o szczególnym charakterze maszynisty pojazdów trakcyjnych (załącznik 2 pkt 5 do w/w ustawy) przez wymagany okres co najmniej 15 lat oraz posiadał orzeczenie lekarza medycyny pracy z dnia 2.08.2012r. o niezdolności do wykonywania prac jako maszynista pojazdów trakcyjnych.

Z tych względów, na mocy art. 385 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.